

**ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
«ΕΙΣΑΙ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΣΑΙ»,
ΕΚΔ. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ,
ΣΕΛ. 520

Μια εσωτερικής μορφής αυτοβιογραφία και πορτρέτο της εποχής μας, που αποπειράται «ν' αναπροσδιορίσει τη θέση της Ελλάδας στον σύγχρονο κόσμο», από τον Πέτρο Τατσόπουλο

Η ΕΛΛΑΔΑ “ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ”

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

Από τις πιο δυνατές αφηγηματικές λογοτεχνικές φωνές στον τόπο μας, ας μην ξεχνάμε ότι «Οι ανήλικοι» κυκλοφόρησαν από τις εκδόσεις Υάκινθος το 1980, όταν ο Πέτρος Τατσόπουλος ήταν μόλις 21 χρονών, κι υπήρξε μαζί με τον Σουρούνη, τον Σκούρτη και τον Μουρσελά ο τέταρτος στο «Μυθιστόρημα των τεσσάρων», λόγω του αναγεννησιακού και πληθωρικού του χαρακτήρα έχει υπερδέψει τα όρια -και αρκετοί τον προσμετρούν στους σεναριογράφους ή τους πολιτικούς-, αλλ' όμως η κάθε του δραστηριότητα είναι λες και γίνεται τελικά για να γίνει **βιβλίο**. Η εμπειρία του από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου το μυθιστόρημα «Η πρώτη εμφάνιση», η θητεία του στο ΕΚΕΒΙ το «Τμήσις ένεκεν», η θητεία του στην πολιτική «Ημουν κι εγώ εκεί», η γέννηση της κόρης του «Ο Σίσυφος στο μπαλκόνι», ακόμα και η ζωή του η ίδια «Η καλοσύνη των ξένων». Επαληθεύοντας τη ρήση του Μαλαρμέ (Ο κόσμος φτιάχτηκε για να μπει σε ένα **βιβλίο**).

Ακόμα και οι δημόσιες τοποθετήσεις του στον Τύπο κατά καιρούς, στην τηλεόραση ή τις εφημερίδες, υπήρξαν για να γεννηθούν το

«Πιπέρι στη γλώσσα», «Το ραβδί και το καρότο», οι «Νεοέλληνες» και τώρα το «Είσαι και φαίνεσαι». Στις 520 σελίδες του, όσα είναι και όσα έμαθε, όσα σκέφτεται κι όσα πιστεύει, μια εσωτερικής μορφής αυτοβιογραφία που αποτελεί ταυτόχρονα και το πορτρέτο της εποχής μας, τον περιβάλλοντα χώρο, αποπειράται «ν' αναπροσδιορίσει τη θέση της Ελλάδας στον σύγχρονο κόσμο, μιας χώρας που όσο και αν παριστάνει κάτι διαφορετικό ή όσο και αν προσπαθεί να κρυφτεί, δεν κατορθώνει τελικά παρά να δείχνει αυτό που είναι. Να είναι και να φαίνεται».

«Είναι μια συλλογή κειμένων μου της τελευταίας τριετίας, με σπαράγματα από προσωπικές αναμνήσεις και όχι μόνο, αλλά και πολιτικές, με ακούσματα, ταινίες, διαβάσματα και την επίδραση που είχαν όλα αυτά. Και κυρίως, καταπώς λέει και ο υπότιτλος, ρίχνει μια αιχμηρή ματιά, ένα βλέμμα που δεν χαϊδεύει, αντιθέτως ενοχλεί, είναι αιχμηρό. Αυτό βεβαίως μένει να αποδειχθεί από τη νεκροψία», όπως έχει πει ο ίδιος ο **συγγραφέας**.

Με το γνωστό τατσόπουλικό βιτριολικό χιούμορ και τον αυτοσαρκασμό, τη λοξή ειρωνική ματιά και τους φίνους και απροσδόκτους συνειρμούς του, με την αυθάδεια ενός παιδιού να λέει «έξω από τα δόντια» εκείνο-που-βλέπει-κι-αντισταθμίζεται, με την οξυδέρκεια, ευθύτητα και το ρέοντα αφηγηματικό του ύφος που υπάρχει σε όλα του τα γραπτά κείμενα, δοκιμαϊκά ή μυθιστορηματικά.